

at gøre Uret mod nogle Mennesker. Og man har ingen Vej aabnet for et Skøn, men i et saadant Forhold som dette er der ingen Tvivl om, at et forstandigt Skøn i mangfoldige Tilfælde vil være bedre end de fastsatte Rammer, som Lovforslaget indeholder. Jeg vil derfor meget bede om, at det maa blive overvejet, om man ikke kan gaa den Vej, som det Udvalg, som har udarbejdet Lovforslaget, oprindeligt har anvist, i Stedet for at fastsætte disse bestemte Satser.

Ved at nævne det Tilfælde, som det ærede Medlem fra Hurup fremførte, kommer jeg til at tænke paa, at der vistnok er en hel Del Mennesker her i Landet, som i dette Øjeblik er saaledes stillet, at der bør gøres noget for dem ved denne Lejlighed. Der er utvivlsomt en hel Del Mennesker omkring i Landet, der paa Grundlag af den nugældende Lovs Bestemmelser og de Bestemmelser, der er gjort gældende af Indenrigsministeren igennem Tiderne, er blevet sat ud af Sygekassen, saaledes at de ikke mere kan være nydende Medlemmer, og som, efterhaanden som Aarene gaar, kommer i en saadan økonomisk Situation, at de i Virkeligheden trænger til den Hjælp, som Sygekassen yder, men er blevet saa gamle, at de ikke kan optages paa ny. Jeg henstiller, om man ikke ved den videre Behandling af dette Lovforslag kan faa indført en Bestemmelse, som aabner disse Mennesker Adgang til at blive genoptagne i en anerkendt Sygekasse, thi det forekommer mig, at man gør en Uret mod disse Mennesker, naar man stiller dem saaledes, at naar de paa et givet Tidspunkt er blevet for bemidlede til at kunne være Medlemmer og derfor er blevet sat ud, skal dette gælde Resten af deres Liv, selv om de kommer ned paa saadanne økonomiske Vilkaar, at de i øvrigt vilde kunne være Medlemmer.

I § 7 behandles Spørgsmaalet om Afdeling B, det vil sige de Mennesker, som lider af en kronisk Sygdom. Det synes, som om ingen af de tidligere Talere har den Tro, at det her foreslaaede kan hjælpe synderligt; det kan se meget godt ud paa Papiret, men i Virkeligheden tror ingen paa, at det er en Hjælp, som betyder noget, eller at man naar det Maal, som man har tilsigtet dermed. Det vil sikkert medføre en betydelig Kontingentforøgelse, som store Dele af de paagældende slet ikke kan yde. Jeg tror i det hele taget slet ikke paa, at det kan lade sig gøre ad Forsikringsvejen at komme de kronisk syge til Hjælp; der er vistnok ikke anden

Udvej end Forsørgelsesvejen; om det skal ske i den Form, som det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) nævnedes, eller paa anden Maade, skal jeg ikke komme ind paa her. Men jeg tror, som sagt, ikke paa, at vi ad den her foreslaaede Vej kan naa frem til det Maal, vi skulde naa, at give de kronisk syge en virkelig Hjælp.

§ 12 indeholder Bestemmelser med Hensyn til Administrationen og hvorledes Medlemsbidraget skal være afpasset i Forhold til det, som skal ydes af Sygekassen o. s. v. Det kan være meget godt; det maa jo være Sygekassens egen Sag ved Forhandling med Sygekasseinspektøren at faa det Forhold ordnet saaledes, at man tør regne med, at det er rigtigt. Med Hensyn til Administrationen staar der, at Sygekassernes Indtægt og Formue skal holdes afsondret fra andre Foreningers Midler og maa hverken som Laan eller Gave tilflyde andre Foreninger eller anvendes i uvedkommende Øjemed. Det er meget godt, men jeg savner et Par Ord her; det forekommer mig, at der ogsaa burde staa, at Sygekassernes Midler heller ikke maa blandes med privates Midler. Det Forhold er utvivlsomt i alt for høj Grad til Stede mange Steder i Landet i dette Øjeblik; hvad formentlig de foretagne Revisioner har vist: at Sygekasseformænd eller Kasserere blander Sygekassernes Midler sammen med deres egne og derved i mangfoldige Tilfælde, uden egentlig at vide hvad det er, som foregaar, kommer i en uheldig Stilling: de savner lidt Penge, og saa regner de med, at det nok gaar o. s. v., og de kommer dybere og dybere ud i det. Jeg tror, at det vilde være en Fordel, hvis fra Begyndelsen af det Krav blev stillet skarpere op, at Sygekassernes Indtægt og Formue skal holdes afsondret for sig selv og under ingen Omstændigheder maa blandes sammen hverken med andre Foreningers eller privates Midler. Hvad angaar Administrationen, forekommer det mig for øvrigt, at der er Anledning til at have Opmærksomheden henvendt paa, hvorledes den foregaar, og hvorledes den betales; thi der er formentlig alt for stor Forskel paa Administrationsudgifterne i de forskellige Dele af Landet. Saa vidt mig bekendt, koster det 4 Gange mere pr. Medlem at forvalte Sygekassernes Midler i København, end det koster i Jylland. Heri maa der sikkert være noget galt, thi der er ikke Tvivl om, at det koster mere Arbejde og mere Tid pr. Medlem at administrere Sygekasserne ude paa de store Vidderovre i Jylland end her i København. Jeg